

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 84.399 van 23 december 1999
in de zaak A. 76.603/X-7880.**

In zake : Jo VANDENHENDE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VAN DORPE,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Beverlaai 10

tegen :

1. de gemeente ZWEVEGEM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. LUST,
kantoor houdende te
8200 SINT-ANDRIES-BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te
8310 ASSEBROEK-BRUGGE,
Bossuytlaan 35.

tussenkomen de partij (in de vordering tot
schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk-
heid) :

Bernard DEGRÖÖTE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. BOUVE,
kantoor houdende te 8340 DAMME-MOERKERKE,
Hoornstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jo VANDENHENDE
op 22 december 1997 heeft ingediend om de vernietiging
te vorderen van het besluit van 26 november 1997 van het
college van burgemeester en schepenen van de gemeente
Zwevegem in zoverre aan Bernard DEGRÖÖTE de bouwvergün-
ning wordt afgegeven voor het oprichten van een braad-
kippenstal op een perceel gelegen aan de Beekstraat 31

te Zwevegem, kadastraal bekend sectie C, nrs. 665c en 666;

Gelet op het arrest nr. 70.184 van 12 december 1997 waarbij het verzoek tot tussenkomst van Bernard DEGR00TE in het administratief kort geding wordt ingewilligd, de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen en de kosten worden voorbehouden;

Gelet op het arrest nr. 78.468 van 1 februari 1999 waarbij de debatten worden heropend en aan het Arbitragehof de volgende prejudiciële vraag wordt gesteld :

"Schenden de art. 17, § 1, tweede lid, en/of art. 17, § 1, vierde lid, en/of art. 18, derde laatste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelezen in samenhang met het algemeen verdragsrechtelijk rechtsbeginsel van onpartijdigheid van de rechter, o.m. neergelegd in art. 6.1. EVRM en art. 14.1. BUP0-verdrag, de art. 10 en 11 van de grondwet, doordat zij met betrekking tot de waarborg op onpartijdigheid van de rechter een onderscheid maken tussen, primo, de overheden en de burgers die voor de beslissing omtrent de legaliteit van een hen aanbelangende administratieve rechtshandeling betrokken zijn in een administratieve procedure waaraan een administratief kortgeding is voorafgegaan en de overheden en de burgers die voor de beoordeling daarvan betrokken zijn in een justitiële procedure , waaraan een kortgeding is voorafgegaan en, secundo, de overheden en de burgers die voor de beslissing omtrent de legaliteit van een hen aanbelangende administratieve rechtshandeling betrokken zijn in een administratieve procedure voor de Raad van State zonder voorafgaandelijke voorlopige schorsing en/of zonder voorlopige maatregelen en de gevallen waarin zulks wel het geval is geweest?";

Gelet op het arrest van het Arbitragehof nr. 48/99 van 20 april 1999, waarbij het Hof zegt voor recht :

"De artikelen 17, § 1, tweede en vierde lid, en 18, derde laatste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State schenden niet de artikelen 10 en 11

van de Grondwet, noch op zich, noch in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en met artikel 14.1 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, in zoverre die artikelen zich niet er tegen verzetten dat de staatsraad die de schorsing bij voorraad heeft bevolen kennis neemt van de zaak ten gronde";

Gelet op het tussenarrest nr. 81.379 van 28 juni 1999;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd J. HUBREGTSEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 november 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. VAN DORPE, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat A. LUST, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat A. SPAENS die, loco Advocaat J. BOSSUYT verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker eigenaar en bewoner is van een woning gelegen aan de Cloetstraat 7 te Zwevegem; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zwevegem bij besluit van 7 februari 1996 aan Bernard DEGROOTE een eerste bouwvergunning heeft verleend voor het oprichten van een braadkippenstal op een perceel gelegen aan de Beekstraat te Zwevegem, kadastraal bekend sectie D nrs. 663c en 666, palende aan verzoekers eigendom; dat het bouwperceel volgens de voorschriften van het bij koninklijk besluit van 4 november 1977 vastgesteld gewestplan Kortrijk gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat het niet gelegen is binnen het gebied van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg, en evenmin binnen een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling; dat de bouwwerken eind 1996 werden aangevat; dat verzoeker in een brief van 16 februari 1996 aan het gemeentebestuur van Zwevegem melding heeft gemaakt van het feit dat daarbij "het natuurlijke bodemniveau aanzienlijk opgehoogd werd", met de vraag te onderzoeken "of de werken conform plan worden uitgevoerd"; dat de bouwwerken op 17 februari 1997 werden stilgelegd wegens "Wijziging van de bodem met meer dan 50cm zonder voorafgaande vergunning. Bouwen van een braadkippenstal waarbij fel werd afgeweken van het funderingsplan"; dat Bernard DEGROOTE op 26 maart 1997 bij het college van burgemeester en schepenen een regularisatie-bouwaanvraag heeft ingediend voor het oprichten van een braadkippenstal op dezelfde percelen, alsdan kadastraal aangeduid sectie D, nrs. 665c en 666; dat de ontworpen stal een constructie betreft van 70,70 m op 18,20 m, met een kroonlijsthoogte van 4,18 m en een op de plannen niet aangeduide nokhoogte van circa 5,50 m; dat deze constructie in de lengte wordt ingeplant op een hellend terrein; dat teneinde de ontworpen stal horizontaal te kunnen plaatsen de bouwaanvraag een reliëfwijziging inhoudt, met een ophoging van het bouwterrein van 0m aan de zuid-oostzijde tot 3,8m aan de noord-west zijde (plan "profiel 4"); dat een

groenscherm van 3 meter breed aan drie zijden van de stal wordt voorzien; dat het college van burgemeester en schepenen bij besluit van 24 september 1997 de bouwvergunning aan Bernard DEGR00TE heeft verleend; dat op vordering van verzoeker bij arrest nr. 69.722 van 21 november 1997 de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze bouwvergunning werd bevolen; dat het college van burgemeester en schepenen bij het bestreden besluit van 26 november 1997 zijn besluit van 24 september 1997 heeft ingetrokken en de bouwvergunning opnieuw heeft verleend; dat bij arrest nr. 70.184 van 12 december 1997 de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden bouwvergunning werd bevolen;

Overwegende dat verzoeker in het eerste onderdeel van het enig middel de schending aanvoert van artikel 15, 4.6.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en, "voor zoveel als nodig, het redelijkheidsbeginsel",

"Doordat het bestreden besluit de tweede regularisatievergunning aflevert voor het oprichten van de braadkippenstal voor 20.000 braadkippen onder een lange motivering, (...).

(...)

Terwijl (eerste onderdeel), het perceel waarop de bestreden bouwvergunning betrekking heeft, volgens het Gewestplan Kortrijk gelegen is in een landschappelijk waardevol landbouwgebied op het grondgebied van de gemeente Zwevegem in het glooiend gebied tussen de Leie- en de Scheldevallei, alwaar in toepassing van artikel 15 (punt 4.6.1.) van het K.B. van 28 december 1972, alle handelingen en werken mogen worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen; dat het bestreden besluit vaststelt dat gezien het aldaar een heuvelachtige omgeving betreft de wetgever het nodig geacht heeft aan de bestemming agrarisch gebied de specificatie 'landschappelijk waardevol' eraan toe te voegen; dat de schoonheidswaarde van het landschap aldaar volledig is ontleend

aan zijn glooiend karakter, zodat 'de grote reliëf-wijziging van het terrein' door de aanleg van een artificiële vlakke en horizontale ophoging van de grond over een lengte van meer dan 70 meter (naar de vallei toe) tot max. 4 m 80 boven het maaiveld, met daarbovenop een lange constructie van 70 lengte en een nokhoogte van 4 m 92 (weze samen tot een hoogte tot 9 m 72 boven het maaiveld), de schoonheidswaarde van het landschap onbetwistbaar in gevaar brengt; dat aldus de bouwaanvraag flagrant in strijd is met de voormelde voorschriften van het Gewestplan; dat het bestreden besluit op grond van de feiten, zoals deze blijken uit het dossier en de vergunde plannen en uit de voorgelegde foto's en uit de gegevens vervat in de bestreden beslissing, niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de vergunde ophogings- en bouwwerken de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen; Dat de beoordeling door verzoeker is gebeurd vanuit een ruime benadering van het landschap en niet alleen vanuit zijn particulier observatiepunt (...); dat de verzoeker daarbij geen misleidend beeld heeft gegeven van het belang van de reliëfwijziging, nu de tegenpartij uiteindelijk (...) zelf moet vaststellen dat de ophoging tot 4,80 m reikt boven het maaiveld in de uiterste noord-oost-punt, zoals trouwens blijkt uit het goedgekeurde plan, profiel 1; dat uit voormelde vaststellingen en feitelijke gegevens niet in redelijkheid kan afgeleid worden 'dat aldus een beperkte ophoging betreft die niet van aard is om het algemeen terreinverloop aldaar te wijzigen', nu het terreinverloop aldaar aanmerkelijk wordt gewijzigd, zoals door de tegenpartij was erkend in haar thans ingetrokken besluit door de woorden 'gro ëëreliëfwijziging'; dat de tegenpartij uit enige omschrijving van het begrip 'landschap' (los van zijn schoonheidswaarde) als een wisselwerking tussen natuur en mens, niets kan afleiden omtrent de schoonheidswaarde van dat landschap en omtrent de weerslag van een menselijke ingreep op de schoonheidswaarde ervan; dat de bewering dat 'in ruimere context gezien, de omgeving niet als een gaaf landschap kan worden gekwalificeerd, maar als een natuurlijke geografische streek, die gekenmerkt is van verspreid liggende land- en veeteeltexploitaties, vaak met zeer intensief karakter', in zover daarmee zou bedoeld worden dat de schoonheidswaarde van het landschap is aangetast, enerzijds niet vermag te weerleggen dat het gebied door het gewestplan werd erkend als landschappelijk waardevol met een schoonheidswaarde die niet in gevaar mag worden gebracht en anderzijds enkel zou kunnen betrekking hebben op een vergunning die de tegenpartij zelf heeft afgeleverd, in strijd met de schoonheidswaarde van het gebied, doch dat door diezelfde vergunningverlenende overheid niet kan ingeroepen worden om nu te ontsnappen aan de bindende voorschriften van het gewestplan (...); dat de rode

baksteen en de zwarte golfplaten als dakbedekking, evenmin als de groenbeplanting op de berm in redelijkheid ertoe kunnen leiden dat de schoonheidswaarde van het landschap niet zou worden in gevaar gebracht, nu het gaat om een 70 m lange horizontale ophoging naar de vallei toe, tot max. 4,80 m boven het maaiveld met daarop de braadkippenstal met nokhoogte van 4,92 m boven de opgehoogde grond, weze samen tot 9,72 m boven het maaiveld, die derhalve een belangrijke artificiële en grootschalige horizontale -en dus niet met de natuur harmoniërende- inbreuk betekent in het glooiend landschap (vanuit alle gezichtshoeken), die niet kan worden verdoken of 'goedgemaakt' door zwarte golfplaten, rode bakstenen of een groenscherm; dat het feit dat de inplanting aan één zijde 70 cm onder maaiveld wordt ingegraven, alleen voor gevolg heeft dat aan de andere zijde de totale hoogte niet nog 70 cm meer bedraagt; dat de overweging dat ernaar werd gestreefd het landschapsverloop zo maximaal mogelijk te respecteren en dat de stal aldus maximaal in het overwegend groene landschap wordt geïntegreerd, wordt tegengesproken door het feit dat geen alternatieven werden onderzocht en betekent ook niet dat daarmee de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar wordt gebracht; dat tenslotte de overweging dat het voorouderlijke landhuis van de verzoeker (gebouwd vóór de eeuwwisseling en wel goed harmoniërend met het landschap) volgens de bepalingen van het gewestplan in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied staat en dus zonevreemd is, zonder enige invloed is op de beoordeling van de vraag of de schoonheidswaarde van het landschap in gevaar wordt gebracht";

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat noch de overgenomen vaststelling van de gemachtigde ambtenaar, noch de eigen vaststellingen van het college van burgemeester en schepenen het hebben over een schoonheidswaarde die "volledig" in de zin van exclusief, door het "glooiend" karakter van het landschap wordt bepaald, noch over een "grote reliëfwijziging" zoals door verzoeker aangevoerd maar dat het gaat om een "heuvelachtige" omgeving, dat het een "beperkte ophoging betreft", en dat de schoonheid van het landschap ook wordt bepaald door "exogene elementen, t.t.z. minnelijke tussenkomsten die de natuur tot cultuur maken"; dat voor zover verzoeker beweert dat de reliëfwijziging zou bestaan in "de aanleg van een ar-

tificiële vlakte en horizontale ophoging van de grond over een lengte van meer dan 70 m (naar de vallei toe) tot maximum 4,80 m boven het maaiveld, met daarbovenop een lange constructie van 70 m lengte en een nokhoogte van 4,92 m (weze samen tot een hoogte van 9,72 boven het maaiveld)" zij uitgaat van "oncorrecte feiten en premissen", zodat daaruit rechtens geen correcte gevolgtrekkingen kunnen gemaakt worden, dat vergunninghouder Degroote het project door een beëidigd landmeter helemaal heeft laten opmeten volgens de toestand van het terrein na de inmiddels uitgevoerde reliëfwijziging, en hieruit blijkt dat door gelijktijdig én uit te graven én op te hogen, een compenserend effect kon bereikt worden waardoor de reliëfwijziging binnen redelijke en aanvaardbare proporties kon worden gehouden, dat, wanneer de wet aan de overheid een discretionaire appreciatiebevoegdheid heeft toegekend (die al naar gelang de vaagheid van de norm meer of minder uitgebreid kan zijn), de rechter enkel de legaliteit van de beslissing vermag te toetsen, maar niet haar opportuniteit, en dat er slechts ruimte is voor de rechter om binnen te treden in het beleidsveld van de overheid, wanneer deze bij haar besluitvorming willekeurig handelt, met andere woorden beslist zoals geen enkel redelijk denkend mens of overheidspersoon zou beslissen, of kennelijk onredelijk beslist; dat de eerste verwerende partij voorts antwoordt :

"Terzake werden o.m. volgende feiten weerhouden :

* de omstandigheid dat het niet om een volledige ophoging gaat, maar ook deels om een ingraving, wat een zeker neutraliserend effect heeft, zodat de gemiddelde ophoging beperkt blijft tot 2,50 m. over een lengte van 50 m.;

(...)

* de beperkte hoogte van de stal (zeer gering hellend dak) en de omstandigheid 'dat de wet geenszins het oprichten van met hun tijd mee- evoluerende landbouwexploitatiegebouwen in landschappelijk waardevolle gebieden verbiedt (hetgeen overigens zou neerkomen op de creatie van groengebieden, als bedoeld door art. 13 van het gewestplannenbesluit)'. Het CBS heeft daarmede ondubbelzinnig de afmetingen

en het volume van het project in zijn appreciatie betrokken, (...)

* het zeer dicht groenscherm langs drie zijden van het gebouw en bestaande uit niet minder dan circa 3.000 planten;

(...)

Alleszins heeft de wetgever zelf aan de groenaanplanting in het stedenbouwkundig beleid een belangrijke positieve functie gegeven. Eenmaal gerealiseerd, wordt het geacht de nadelige gevolgen van het menselijk ingrijpen op de natuurlijke omgeving, naar omstandigheden, weer te kunnen goedmaken en alleszins aanvaardbaar te maken, dit laatste in context van alle andere menselijke activiteiten die zich nu eenmaal onvermijdelijk op die natuurlijke omgeving moeten afspelen. Wanneer art. 7, 2.0 van het gewestplannenbesluit het heeft over een bufferzone, die deel moet uitmaken van de natuurgebieden en naar aanleiding van de uitreiking van de individuele bouwvergunningen moet voorgeschreven worden, heeft de wetgever in de eerste plaats aan groenschermen gedacht. Ook de door art. 14, 4.5. van het gewestplannenbesluit in het landelijk gebied voorziene afzonderlijke bufferzones zijn meestal zones die 'als groene ruimte moeten worden ingericht'. Het laat dus geen twijfel dat de wetgever het groenscherm als een belangrijk instrument van natuur- en stedenbouwkundig beleid heeft opgevat,

Anderzijds moet art. 15, 4.6.2. van het gewestplannenbesluit duidelijk in die zin begrepen worden dat het erdoor verboden 'gevaar' voor die schoonheidswaarde van het landschap moet betrokken worden, niet op het voorgenomen project als zodanig, maar wél op de toestand zoals die zal bestaan eenmaal het vergunde project in al zijn voorschriften daadwerkelijk zal zijn gerealiseerd. Niet de voorgenomen ingreep mag onder ogen genomen worden, maar wel het te verwachten resultaat. Het is vanuit het te verwachten resultaat dat de organen van actief bestuur moeten appreciëren of een project al of niet het landschap in gevaar brengt. Dit laatste is overigens niet gelijk te stellen met 'ongeschonden bewaren'. Stellen dat art. 15, 4.6.2. gewestplannenbesluit enkel agrarische bouwprojecten in zulke gebieden toelaat wanneer ze het landschap 'niet schenden', meer zelfs 'ongeschonden bezwaren', lijkt niet bestaanbaar met de wet, die niet meer vereist dan dat het project, eenmaal gerealiseerd, het landschap niet 'in gevaar brengt'.

Te dezen werd een ruim groenscherm voorgeschreven vanuit tweeërlei invalshoek : a) 'teneinde aan landschapsontwikkeling te doen' (zoals uitdrukkelijk door art. 15, 4.6.1. als na te streven doel wordt vooropgezet), en zodoende de stal maximaal in het aldaar overwegend landschap te intigreren en b) opdat het 'eenmaal het zijn normale wasdom zal hebben

bereikt' ook de visibiliteitshinder voor de verzoeker maximaal ongedaan zal maken.

Uitgaande van de hierboven gestelde rechtsregel die zegt dat het in de eerste plaats het bestuur toekomt te appreciëren welke feiten het zlf of niet relevant acht, is de verwerende partij van oordeel dat zodoende elementen in de beoordeling werden getrokken die, zelfs al kan men er van mening over verschillen, gewis niet kennelijk onredelijk zijn.

* de veel hogere ligging van de verderop gelegen woningen, die daardoor a.h.w. over het gebouw kijken en in het vergezicht niet gehinderd worden; (...) Na eraan herinnerd te hebben dat het landschap meer is dan het uitzicht van één particulier vanuit één observatiepunt, maar zich uitstrekt hetzij tot aan de gezichtseinder, hetzij tot aan de ultieme skyline, met componenten van zowel endogene als exogene oorsprong, stelt het besluit ook vast dat 'in (die) ruimere context gezien, de omgeving niet als een gaaf landschap kan worden gekwalificeerd, maar wel als een natuurlijk geografische streek, die gekenmerkt is door de aanwezigheid van verspreid liggende land- en veeteeltexploitaties, met een vaak zeer intrensiek karakter' en dat 'steeds gezien in dit ruimer perspectief, in redelijkheid niet kan gezegd worden dat het ontwerp en de ervoor noodzakelijke zeer plaatselijke en beperkte reliëfwijziging, al houdt het ongetwijfeld een menselijke ingreep in op een endogeen bestaande toestand, van aard is de schoonheidswaarde van het landschap in gevaar te brengen'. Men kan derhalve het CBS niet verwijten het project niet te hebben betrokken 'op het landschap als zodanig in zijn geheel'.

* de met de omgeving corresponderende bouwmaterialen o.m. rode bakstenen i.p.v. storende panelen van witte cellenbeton; Zowel de gemachtigde ambtenaar als het CBS achtten dit feitelijke element van aanzienlijk belang in de beoordeling van het geheel.

* een streek 'die gekenmerkt is door de aanwezigheid van verspreid liggende land- en veeteeltexploitaties, met een vaak zeer intensief karakter' (wat wèl een relevant gegeven is, gezien alle menselijke kunstwerken samen het uitzicht en de schoonheid van een landschap mede bepalen, en wat niets te maken heeft met eventuele eerdere onwettig verleende andere vergunningen, zoals de verzoekende partij insinueert, maar niet bewijst; de bestaande hoeven en veeteeltbedrijven worden vermoed wettig vergund te zijn -le privilège du préalable-; hun bestaan toont integendeel aan dat andere bestuurders ook tot dezelfde appreciatie zijn gekomen !);

* de zorgvuldig gemaakte overgang van het gebouw naar de achterliggende weiden met bodembedekkende en taludversterkende beplanting;

* de omstandigheid dat de wet op zich geenszins 'met hun tijd meeëvoluerende landbouwexploitatiege-

bouwen in landschappelijk waardevolle agrarische gebieden verbiedt' en dus in beginsel hun aanwezigheid aldaar met de landschappelijke schoonheid verzoenbaar acht;

* dat de aantasting van de schoonheid van een landschap niet vanuit één enkel observatiepunt mag worden bekeken, maar dat de gehele landschappelijke omgeving tot aan de skyline er moet bij betrokken worden (wat de verzoekende partij niet doet, ook niet in haar voetnoot 1 op blz. 8).

Na al die feiten gesubsumeerd te hebben aan de in te vullen regel van art. 15, 4.6.1. van het gewestplannenbesluit, heeft de verwerende partij zich geenszins bezondigd aan een daad van pure willekeur of van kennelijke onredelijkheid door te besluiten dat het ontworpen gebouw met gewijzigd reliëf toelaatbaar is en dat het het landschapsschoon niet op onaanvaardbare wijze in gevaar zal brengen, uitgaande uiteraard van de onderstelling dat het project in zijn geheel, d.w.z. met alle erbij horende stedenbouwkundige voorschriften, zal uitgevoerd worden.

Het kan zijn dat de verzoekende partij het daar niet mee eens is en, moest zij deel uitmaken van het bestuur, mogelijks tot een ander besluit zou komen. Meningsverschil en mogelijkheid tot alternatieve beslissing heeft echter niets met willekeur en onredelijkheid te maken.

Belangrijk is dat alle overheden die in dit dossier (en in vergelijkbare) over het stedenbouwkundig aspect hebben moeten adviseren en beslissen, tot hetzelfde inzicht en besluit zijn gekomen";

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt :

"Het ontgaat aan verzoeker dat de Gemachtigde Ambtenaar in zijn advies -hetwelk thans wordt aangehaald in het besluit van 26.11.1997 van het College van Burgemeester en Schepenen van Zwevegem (waarbij wel onder alle voorbehoud weze opgemerkt dat door het College van Burgemeester en Schepenen van Zwevegem om geen nieuw advies werd verzocht naar aanleiding van het nemen van een nieuwe beslissing op 26.11.1997, na intrekking alsdan van het besluit van 24.09.1997) -op een uitgebreide wijze heeft aangetoond dat het bouwproject wel degelijk in overeenstemming is met de voorschriften van het gewestplan.

In dit verband weze dan ook verwezen naar het hierboven in extenso aangehaalde advies, dat duidelijk stelt dat de bouwplaats zich situeert in een naar het noorden afhellend terrein, binnen een agrarisch bestemmingsgebied waar een mestkippenstal als deel uitmakende van een kippenfokkerij onmisken-

baar als verenigbaar met de bestemming kan beschouwd worden.

Teneinde het landschap te beschermen werd de constructie met kroonlijsthoogte van 4,18 m en nokhoogte van ongeveer 5,5 m -en teneinde deze horizontaal te kunnen plaatsen- gedeeltelijk ingegraven en gedeeltelijk op een verhoogd terrein opgericht, zodat de ingraving, aan de kant van de bedrijfsgebouwen ongeveer 70,0 cm bedraagt, terwijl aan de andere kant het terrein met ongeveer 2,5 m werd opgehoogd, hetgeen dan ook geeft dat aldus het terrein werd opgehoogd gaande van 0,0 m tot 2,5 m over een oppervlakte van ongeveer 50,0 m op ongeveer 30,0, zodat dit dan ook een beperkte ophoging betreft die niet van aard is om dat algemeen terreinverloop aldaar te wijzigen.

Het is dan ook geenszins waar -zoals verzoeker wil beweren- dat de stal een nokhoogte zou hebben van 9 m 72 boven het maaiveld. Integendeel, dit zal hoogstens slechts (5,5 + 2,5) of 8 m zijn in het meest afhellende deel van het terrein, waar dit op het hoogste deel van het terrein slechts (5,5 - 0,7) of 4 m 80 zal zijn.

Dit alles maakt dan ook dat de te bouwen gedeeltelijk ingegraven stal opgericht zal worden in rode baksteen in volkomen harmonie met de overwegend rode baksteen van de overige bedrijfsgebouwen, en dat deze stal dan ook wegens het reliëfverloop geen enkele vorm van visuele hinder kan opleveren voor de verderop gelegen woonbebouwing -van ondermeer verzoeker-, die veel hoger gelegen is.

Ten dezen kan niets genoeg beklemtoond dat er naar gestreefd werd het landschapsverloop zo maximaal als mogelijk te respecteren. Daarenboven zal, teneinde aan landschapsontwikkeling te doen, eveneens een effectief groenscherm aangeplant worden, bestaande uit ineenlopende banen van bodembedekkende en taludversterkende beplanting.

Daarenboven is echter eveneens het thans voor het eerst in het bestreden besluit zeer omstandig uitgebrachte advies van het College van Burgemeester en Schepenen van Zwevegem, waarnaar volledigheidshalve wordt verwezen en zoals hierboven deels aangehaald,

Besluitend kan dan ook gesteld dat dit alles maakt dat de stal dan ook aldus maximaal in het aldaar overwegend groene landschap wordt geïntegreerd, hetgeen dan ook aantoonst dat dit eerste onderdeel van het enig middel als niet ernstig dient afgewezen te worden";

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoordt repliceert :

"A. Aangezien de eerste tegenpartij als verweermiddel aanvoert dat het eerst onderdeel feitelijk grondslag zou missen, omdat het 'laat uitschijnen dat de bestreden beslissing de vaststelling bevat 'dat de schoonheidswaarde aldaar volledig is ontleend aan zijn glooiend karakter' en dat het zou gaan om een 'grote reliëfwijziging van het terrein', welke termen niet in het bestreden besluit voorkomen;

Aangezien het eerste onderdeel dit niet stelt en ook niet laat uitschijnen (...), zodat het verweer zelf feitelijke grondslag mist;

A.1. Aangezien de woorden (van de verzoeker) 'glooiend karakter van het landschap' niet betekenen en niet bedoelen dat het landschap 'afloopt met een flauwe helling', maar dat het landschap is gekenmerkt door lichte hellingen eigen aan (lage) heuvels; dat het verweer feitelijke grondslag mist;

Aangezien overigens het bestreden besluit (door overname van het advies van de gemachtigde ambtenaar), zoals in het middel geciteerd, heeft overwogen 'dat de bouwplaats zich situeert in een naar het noorden afhellend terrein' en 'dat gezien het aldaar een heuvelachtige omgeving betreft, de wetgever het nodig heeft geacht aan de bestemming agrarisch gebied de specificatie 'landschappelijk waardevol' eraan toe te voegen'; dat het onderdeel van het middel is gesteund op de schending van artikel 15 (punt 4.6.1.) van het K.B. van 28 december 1972 doordat de schoonheidswaarde van het landschap in gevaar gebracht wordt, dat als heuvelachtig werd omschreven en waarvan de bouwplaats deel uitmaakt, die volgens het bestreden besluit is gesitueerd in het naar het noorden afhellend terrein; dat dit terrein zelf niet heuvelachtig is, maar afhellend, zodat de bevestiging dat de schoonheidswaarde van het landschap aldaar ontleend is aan het glooiend karakter, geen feitelijke grondslag mist; dat de schoonheidswaarde van het ruimer landschap dat als waardevol werd erkend door het gewestplan, niet belet dat het perceel waarop de vergunde reliëfverhoging betrekking heeft, zelf naar het noorden afhellend is en dus, volgens de tegenpartij glooiend;

A.2. Aangezien het middel niet heeft gesteld dat het bestreden besluit zou gesteund zijn op de overweging dat het gaat om een 'grote reliëfwijziging van het terrein', maar heeft aangehaald (P. 6) dat het bestreden besluit melding maakt van de 'zeer plaatselijke en beperkte reliëfwijziging', dat de verzoeker daartegenover heeft gesteld (P. 8) : dat 'de tegenpartij uiteindelijk zelf moet vaststellen in het bestreden besluit dat de ophoging tot 4,80 m reikt boven het maaiveld in de uiterste noord-oostpunt, zoals trouwens blijkt uit het goedgekeurde plan, profiel 1; dat uit voormelde vaststellingen en feitelijke gegevens niet in redelijkheid kan afgeleid worden 'dat aldus een beperkte ophoging betreft die

niet van aard is om het algemeen terreinverloop aldaar te wijzigen', nu het terreinverloop aldaar aanmerkelijk wordt gewijzigd, zoals door de tegenpartij was erkend in haar thans ingetrokken besluit door de woorden 'grote reliëfwijziging'; dat het verweer feitelijke grondslag mist;

B. Aangezien de eerste tegenpartij aanvoert dat het middel zou uitgaan van oncorrecte feiten en premissen door melding te maken van 'de aanleg van een artificiële ophoging over een lengte van meer dan 70 meter (naar de vallei toe) en tot 4 m 80 boven het maaiveld, met daarbovenop een lange constructie van 70 lengte en een nokhoogte van 4 m 92 (weze samen tot een hoogte tot 9 m 72 boven het maaiveld)' en zij daartoe een nieuw opmetingsplan voorlegt opgesteld in opdracht van de heer Degroote, met aanduiding van de inmiddels uitgevoerde reliëfwijziging;

B.1. Aangezien evenwel het bestreden besluit, na de overweging (p.1) dat 'de terreinophogingen en de niveauwijzigingen duidelijk in kaart gebracht zijn', zelf overweegt (p.3) dat de ophoging tot 4,80 m reikt boven het maaiveld in de uiterste noord-oost-punt, zoals trouwens blijkt uit het goedgekeurde plan, profiel 1, door de woorden 'dat het ten deze past te beklemtonen dat de bewering van de klager als zou de ophoging tot 4,80 m boven het maaiveld reiken, zeer misleidend is; dat immers ten opzichte van de bestaande woning (niveau nul) de ophoging enkel in het uiterste noord-oost-punt die maat bereikt, maar wegens de helling gemiddeld slechts 2,50 m bedraagt'; dat de eerste tegenpartij nu nog zelf bevestigt (...) dat het gaat om een ophoging van 4,80 m in de uiterste noord-oosthoek van het gebouw; dat het middel dat uitgaat van de overweging van het bestreden besluit, zoals nu nog bevestigd door de eerste tegenpartij, (nl. tot 4,80 m boven het maaiveld), niet op oncorrecte feiten of premissen is gesteund;

B.2. Aangezien de eenzijdige metingen van de uitgevoerde ophogingen, niet kunnen worden tegengevoerd aan de verzoeker en zonder enig belang zijn voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden vergunning; dat, om het even wat de exacte maten zijn van de thans gedeeltelijk opgetrokken constructie, de vordering betrekking heeft op de verleende vergunning; dat overigens uit de voorgelegde foto's blijkt dat de ophoging de schoonheidswaarde van het landschap in gevaar brengt; dat het middel evenzeer gegrond is wanneer vergunning zou verleend zijn voor de ophoging van de grond over een lengte van meer dan 70 meter en een breedte van 20 meter, tot op een hoogte van 2.50 m boven het maaiveld en daarop de constructie van een 70 m lange kippenstal met nokhoogte van 4,92 m boven de opgehoogde grond, omdat dergelijke grootschalige horizontale constructie naar het dal tot met een hoogte tot $2,50 + 4,92 = 7,42$ m

boven het maaiveld, de schoonheidswaarde van het glooiend landschap in het gedrang brengt;

C. Aangezien de eerste tegenpartij aanvoert dat het middel het appreciatierecht van de overheid zou schenden;

Aangezien de beoordeling door de verzoeker dat het vergunde bouwwerk onbetwistbaar de schoonheidswaarde van het landschap in gevaar brengt, hoegenaamd niet het appreciatierecht van de vergunnende overheid in het gedrang brengt omdat de verzoeker daarbij niet aanvoert dat de overheid geen appreciatiebevoegdheid zou hebben, maar wel dat in casu de schoonheidswaarde onmiskenbaar wordt aangetast; dat de overheid geen arbitraire bevoegdheid heeft, maar een appreciatierecht, wat impliceert dat zij in bepaalde gevallen -zoals in casu- zal moeten vaststellen dat de schoonheidswaarde van het landschap wordt in gevaar gebracht;

(...)"

Overwegende dat niet wordt betwist dat het bouwperceel is gelegen in een gebied dat door het bij koninklijk besluit van 4 november 1977 vastgesteld gewestplan Kortrijk tot landschappelijk waardevol agrarisch gebied is bestemd; dat krachtens artikel 15, 4.6.1., van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972, de landschappelijk waardevolle gebieden gebieden zijn "waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen", en "in deze gebieden (...) alle handelingen en werken (mogen) worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen"; dat het de Raad van State niet toekomt zijn beoordeling van de bestaanbaarheid van het bouwproject met de schoonheidswaarde van het betrokken gebied in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat hij wel tot opdracht heeft aan de hand van de concrete gegevens van de zaak na te gaan of de overheid de feiten waarop haar beoordeling steunt correct heeft vastgesteld en of zij op grond van die feiten in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de te vergunnen bouwwerken de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen;

Overwegende dat het bestreden besluit met betrekking tot de bestaanbaarheid van het bouwproject met de schoonheidswaarde van het betrokken gebied overweegt wat volgt :

"Overwegende dat het ontwerp gelegen is in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan K.B. 04-11-1977;

Overwegende dat mitsdien toepassing dient te worden gemaakt van de art. 11, 4.1 en 15, 4.6.1 van het gewestplannenbesluit van 28 december 1972, zodat dient onderzocht te worden of het ontwerp bestaanbaar is met de agrarische bestemming van het gebied en of het de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengt;

Overwegende dat het advies van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Afdeling Land, dd. 21 april 1997 luidt als volgt :

'Advies : het betreft een vraag tot bouwen braadkippenstal bij een gevestigd leefbaar gemengd landbouwbedrijf

Gelet voorgegaande, een geïntegreerde inplanting in het gebouwencomplex kan gesteld dat noch uit landbouwkundig oogpunt noch uit oogpunt van ontwikkeling van een goede landinrichting bezwaren tegen vooropgestelde kunnen worden ingebracht'.

Overwegende dat het advies van de gemachtigde ambtenaar luidt als volgt :

'(...)

Overwegende dat de aanvraag strekt tot het oprichten van een braadkippenstal; dat deze als grondoppervlakte een lengte heeft van 70,70 m op 18,20 m breedte; dat de bouwplaats zich situeert in een naar het noorden afhellend terrein; dat de bouwplaats zich volgens het gewestplan Kortrijk situeert in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 van het K.B. van 28-12-1972 betreffende de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen er van toepassing zijn; (...)

dat gezien het aldaar een heuvelachtige omgeving betreft de wetgever het nodig geacht heeft aan de bestemming agrarisch gebied de specificatie 'landschappelijk waardevol' eraan toe te voegen; dat volgens art. 15, 4.6.1 van het voormelde K.B. van 28-12-1972 in dergelijke gebieden beperkingen gelden met als doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen; dat daarom de constructie met een kroonlijsthoogte van 4,18 m en nokhoogte van ongeveer 5,5 m teneinde deze horizontaal te kunnen plaatsen, gedeeltelijk werd ingegraven en gedeeltelijk op een verhoogd terrein werd opgericht; dat de ingraving, aan de kant van de bedrijfsgebouwen ongeveer 70,0 cm bedraagt, terwijl aan de

andere kant het terrein met ongeveer 2,5 m werd opgehoogd; dat aldus een terrein werd opgehoogd gaande van 0,0 m tot 2,5 m over een oppervlakte van ongeveer 50,0 m op ongeveer 30,0 m; dat aldus een beperkte ophoging betreft die niet van aard is om het algemeen terreinverloop aldaar te wijzigen; dat de te bouwen stal opgericht wordt in rode baksteen, die harmonieert met de overwegende rode baksteen van de overige bedrijfsgebouwen; dat de hoogte van de te bouwen stal beperkt is; dat de te bouwen stal gedeeltelijk is ingegraven; dat er derhalve voor de verder gelegen woonbebouwing, die wegens het reliëfverloop veel hoger gelegen is, geen enkele vorm van visuele hinder kan optreden; dat er derhalve werd naar gestreefd om het landschapsverloop zo maximaal mogelijk te respecteren; dat teneinde aan landschapsontwikkeling te doen eveneens een effectief groenscherm zal aangeplant worden, bestaande uit ineenlopende banen van bodembedekkers en taludversterkende beplanting; dat de stal aldus maximaal in het aldaar overwegend groene landschap wordt geïntegreerd; dat door de bevoegde administratie (afdeling Land) een onvoorwaardelijk gunstig advies werd uitgebracht;

Overwegende dat het ontwerp in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen en verenigbaar is met zijn onmiddellijke omgeving en met de goede plaatselijke aanleg;

Besluit : gunstig, mits inachtnaam van :

(...)

- aanplanten van het groenscherm zoals voorzien en beschreven op bouwplan 2/2 en 2'/2'.

Overwegende dat het College, na een nieuw onderzoek van het dossier, en inzonderheid van het schrijven van de raadsman van VANDENHENDE Jo dd. 26 mei 1997 en van voorzegde adviezen, tot het besluit komt dat, om de redenen in die adviezen aangebracht, en die het College tot de zijne maakt, op de vergunningsaanvraag kan ingegaan worden;

Overwegende dat daaraan nog dient toegevoegd te worden dat de wet geenszins het oprichten van met hun tijd mee-evoluerende landbouwexploitatiegebouwen in landschappelijk waardevolle gebieden verbiedt (hetgeen overigens zou neerkomen op de creatie van groengebieden, als bedoeld door art.13 van het gewestplannenbesluit), alhoewel een gebouw, zoals om het even welke andere constructie, op zich noodzakelijkerwijs een ingreep op het natuurlijk milieu inhoudt; dat art. 15, 4.6.1 van het gewestplannenbesluit derhalve niet de menselijke ingreep op het natuurlijk milieu inhoudt; dat art. 15, 4.6.1 van het gewestplannenbesluit derhalve niet de menselijke ingreep op het landschap op zich verbiedt, maar enkel verbiedt dat de schoonheidswaarde van het landschap door die menselijke tussenkomst in gevaar zou worden gebracht;

Overwegende dat de klager VANDENHENDE de schoonheidswaarde van het omringend landschap uitsluitend benadert vanuit zijn perceptiepunt; dat het landschap echter meer is dan het uitzicht van één particulier vanuit één observatiepunt; dat van Dale (Groot Woordenboek der Nederlandse taal, 1995, blz 1611) het landschap o.m. definieert als de 'landelijke omgeving voor zover men die met één blik overziet' en nog als 'een deel van de aardoppervlakte dat zich in grondstoffen, bewoning, enz. van de aangrenzende delen als een zelfstandig geheel onderscheidt'; dat ANTROP, M., in zijn werk 'Het landschap meervoudig bekeken', het landschap als volgt definieert : 'Het landschap is het zintuigelijke en hoofdzakelijk visueel-waarneembare gedeelte van het aardoppervlak, dat zich uitstrekt hetzij tot aan de gezichteinder, hetzij tot aan de ultieme skyline. Het wordt als een min of meer gestructureerd en mogelijk anderszins gedifferentieerd geheel waargenomen. De componenten ervan zijn zowel van endogene als exogene oorsprong en bestaan uit elementen van biotische en abiotische aard. De waarneming is afhankelijk van het tijdstip, de standplaats en van de wijze van waarneming en de perceptie van de observator', dat exogene elementen, t.t.z. menselijke tussenkomsten die de natuur tot cultuur maken, derhalve essentieel medebepalend zijn voor de structuur van een landschap; dat zulks ook beklemtoond wordt door de auteurs van het Ontwerp Ruimtelijke Structuurplan Vlaanderen (document voor openbaar onderzoek), waar op blz. 55 onder 2.1.6 geschreven wordt : 'Het landschap is het resultaat van de dynamische wisselwerking tussen de fysische omstandigheden (het abiotisch milieu), het biotisch milieu en de menselijke activiteiten', dat er mitsdien geen landschap is zonder de mens;

Overwegende dat, in ruimere context gezien, de omgeving niet als een gaaf landschap kan worden gekwalificeerd, maar wel als een natuurlijke geografische streek, die gekenmerkt is door de aanwezigheid van verspreid liggende land- en veeteeltexploitaties, met een vaak zeer intensief karakter; dat, steeds gezien in dit ruimer perspectief, in redelijkheid niet kan gezegd worden dat het ontwerp en de ervoor noodzakelijke zeer plaatselijke en beperkte reliëfwijziging, al houdt het ongetwijfeld een menselijke ingreep in op een endogeen bestaande toestand, van aard is de schoonheidswaarde van het landschap in gevaar te brengen; dat het ten deze past te beklemtonen dat de bewering van de klager als zou de ophoging tot 4,80 m 'boven het maaiveld' reiken, zeer misleidend is; dat immers ten opzichte van de bestaande woning (niveau nul) de ophoging enkel in het uiterste noord-oost-punt die maat bereikt, maar wegens de helling gemiddeld slechts 2,50 m bedraagt, dat na de uitvoering van de werken er tussen de woning en het gebouw nog steeds een niveauverschil

met een helling van 1,20 m. zal bestaan; dat het gebouw achteraan overgaat in een aan te leggen talud waarop groen zal worden aangebracht, zodat de overgang naar het weiland zo ongestoord mogelijk zal verlopen, dat eveneens in de aanwending van de meest met de omgeving harmoniërende bouwmaterialen werd voorzien, nl. een klassiek rode baksteen met voeg en een donker golfplatendak;

Overwegende dat het enkel feit dat het ontwerp de subjectieve visibiliteitsbeleving van de klager enigszins wijzigt, althans voor zover hij het landschap van op zijn vestigingsplaats observeert, daaraan niets afdoet; dat, daargelaten dat in onze samenleving niemand een subjectief recht op een 'ongeschonden' vergezicht tot aan de einder kan laten gelden -zeker wanneer de klager, als resident, zonevreemd is in een substantieel agrarisch gebied-, de visibiliteitsstoring terzake wegens het groot hoogteverschil zeer beperkt is, grotendeels zal ongedaan gemaakt zijn eenmaal het groenscherm zijn normale wasdom zal hebben bereikt, en als subjectieve beleving op zich niets uitstaande heeft met de schoonheidswaarde van het landschap, dat een geologisch objectief gegeven uitmaakt";

Overwegende dat luidens het bestreden besluit de "heuvelachtige omgeving" aan de nadere aanwijzing "landschappelijk waardevol" van het agrarisch gebied ten grondslag ligt;

Overwegende dat de bestreden bouwvergunning zowel de terreinophoging als de op deze terreinophoging op te richten stal tot voorwerp heeft; dat de stal een constructie betreft van 70,70 m op 18,20 m met een kroonlijsthoogte van 4,18 m en een op de plannen niet aangegeven nokhoogte van 5,50 m; dat deze constructie in de lengte wordt ingeplant op een hellend terrein; dat teneinde de stal horizontaal te kunnen plaatsen de bouwaanvraag een reliëfwijziging inhoudt; dat volgens de plannen "profiel 1" en "profiel 4" de ophoging van het bouwterrein aan de zuid-oostzijde 0 m bedraagt en oploopt tot 3,8 m aan de noord-west zijde; dat de totale hoogte van de terreinophoging en van de constructie over een lengte van 70,70 m oploopt van 5,50 m tot 9,30 m, dwars over de vallei;

Overwegende dat het bestreden besluit de bestaanbaarheid van het bouwproject wat betreft de afmetingen en het bouwvolume met de schoonheidswaarde van het betrokken gebied steunt op de overweging dat de ontworpen stal "aan de kant van de bedrijfsgebouwen ongeveer 70,0 m (wordt ingegraven), terwijl aan de andere kant het terrein met ongeveer 2,5 m werd opgehoogd(,) dat aldus een terrein werd opgehoogd gaande van 0,0 m tot 2,6 m over een oppervlakte van 50,0 m op ongeveer 30,0 m", en dat het "aldus een beperkte ophoging betreft die niet van aard is het algemeen terreinverloop aldaar te wijzigen", dat "de hoogte van de stal beperkt is" en "gedeeltelijk is ingegraven", en "er derhalve voor de verder gelegen woonbebouwing, die wegens het reliëfverloop veel hoger gelegen is, geen enkel vorm van visuele hinder kan optreden", en "er derhalve werd naar gestreefd om het landschapsverloop zo maximaal mogelijk te respecteren", en dat "in een ruimere context gezien, de omgeving niet als een gaaf landschap kan worden gekwalificeerd, maar wel als een natuurlijke geografische streek, die gekenmerkt is door de aanwezigheid van verspreid liggende land- en veeteeltexploitaties, met een vaak zeer intensief karakter";

Overwegende dat, in tegenstelling tot hetgeen is vermeld in de overwegingen van het bestreden besluit, uit de vergunde plannen, met name het plan "profiel 1" en het plan "profiel 4", blijkt dat de stal niet wordt ingegraven, maar volledig wordt ingeplant op een opgehoogd terrein, gaande van 0 m tot 3,80 m; dat bij het onderzoek van de wettigheid van het bestreden besluit enkel met de vergunde plannen rekening kan worden gehouden, en niet met opmetingsplannen van op het terrein reeds uitgevoerde werken; dat wat betreft de terreinophoging en de hoogte van het bouwwerk en de weerslag hiervan op de schoonheidswaarde van het landschap het bestreden besluit is gesteund op tegenstrijdige motieven, die om deze reden alleen reeds niet

kunnen worden aangenomen om aan te tonen dat de vergunde constructie in overeenstemming is met het bepaalde in artikel 15, 4.6.1., van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972; dat uit een eventuele afwezigheid van visuele hinder voor "verder gelegen woonbebouwing" op zich evenmin blijkt dat de schoonheidswaarde van het landschap op zich niet in gevaar wordt gebracht; dat de overweging "dat er derhalve werd naar gestreefd om het landschapsverloop zo maximaal mogelijk te respecteren", er eveneens op wijst dat de vergunningverlenende overheid ervan is uitgegaan dat de ontworpen constructies door hun aard en omvang de schoonheidswaarde van het landschap in gevaar dreigen te brengen; dat het bestaan van verspreid liggende land- en veeteeltexploitaties ook al zijn deze wettig vergund in de omgeving niet met goed gevolg kan worden ingeroepen om een verdere aantasting van een landschappelijk waardevol landschap in een agrarisch gebied te verantwoorden; dat de door het gewestplan aan een bepaald gebied gegeven bestemming evenzeer op de toekomst is gericht, zeker wanneer die bestemming ertoe strekt de specifieke waarden van het gebied te vrijwaren en zelfs te ontwikkelen;

Overwegende dat het bestreden besluit voorts stelt dat "teneinde aan landschapsontwikkeling te doen eveneens een effectief groenscherm zal aangeplant worden, bestaande uit ineenlopende banen van bodembedekkers en taludversterkende beplanting"; dat de verplichte aanleg van een groenscherm erop wijst dat de vergunningverlenende overheid zelf ervan uitgaat dat de schoonheidswaarde van het landschap door de ontworpen constructie wordt geschonden of alleszins geschonden dreigt te worden; dat verzoeker terecht aanvoert dat een stal van 70,70 m op 18,20 m met een nokhoogte gaande van 5,50 m tot 9,30 m, ingeplant dwars over het valleigebied, "een belangrijke artificiële en grootschalige horizontale -en dus niet met de natuur harmoniërende- inbreuk betekent in het glooiend landschap (vanuit alle

gezichtshoeken)"; dat de aanleg langs drie zijden van de ontworpen stal van een groenscherm, evenmin als het gebruik van rode baksteen en zwarte golfplaten, afdoende kunnen verantwoorden dat de inplanting van deze stal de schoonheidswaarde van het betrokken landschap, die door de gewestplanbestemming is erkend en als zodanig krachtens artikel 15, 4.6.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 dient te worden "beschermd", niet in gevaar brengt noch aantonen dat de landschapsontwikkeling wordt bevorderd; dat artikel 7, 2.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 waarnaar de eerste verwerende partij verwijst, betrekking heeft op industriegebieden; dat artikel 15, 4.5., van hetzelfde koninklijk besluit, betrekking heeft op de bufferzones, die moeten worden voorzien als overgangsgebied tussen gebieden waarvan de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten gescheiden worden; dat deze bepalingen geen betrekking hebben op de toepassing van de bepalingen betreffende landschappelijk waardevolle gebieden; dat het verweer dat uit de toepassing van deze bepalingen met betrekking tot de aanleg van groenschermen wordt geput dan ook niet dienstig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 26 november 1997 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zwevegem in zoverre aan Bernard DEGRÖÖTE de bouwvergunning wordt afgegeven voor het oprichten van een braadkippenstal op een perceel gelegen aan de Beekstraat 31 te Zwevegem, kadastraal bekend sectie C, nrs. 665c en 666.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van de vordering tot nietigverklaring, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partijen, elk voor de helft.

De kosten van de tussenkomst in de vordering tot schorsing, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig december 1900 negenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.